

Sygn. akt V CSK 316/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku K. [...] S.A. z siedzibą w L. Oddział [...] w R.

przy uczestnictwie I. G. i A. G.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. [...] Spółka Akcyjna z siedzibą w L. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 marca 2013 r., oddalającego apelację zaskarżającą postanowienie Sądu Rejonowego w L. z dnia 18 października 2012 r., w części, którą oddalony został wniosek o ustanowienie drugiej służebności przesyłu w zakresie drugiej nitki rurociągu posadowionego na nieruchomości będącej własnością uczestników I. i A. małżonków G..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły.

Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli ten wymóg jest spełniony przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione

ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których jej cele mogą być zrealizowane.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku wskazane przyczyny zachodzą. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawczyni wywodziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 305¹ k.c. polegające na zaniechaniu zbadania przez Sądy obu instancji przeznaczenia urządzeń przesyłowych, zgodności treści służebności przesyłu z ich przeznaczeniem, oznaczonego zakresu służebności oraz okoliczności jej ustalenia, a w konsekwencji błędnie przyjął niedopuszczalność ustanowienia dwóch lub więcej służebności przesyłu na tej samej nieruchomości na rzecz jednego przedsiębiorcy przesyłowego, nawet jeśli miałyby one dotyczyć odmiennych urządzeń przesyłowych.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższa przyczyna nie usprawiedliwia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczyni. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury oparcie wniosku na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, t.j. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia oczywistego naruszenia art. 305¹ k.c. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy jednoznacznie wskazał, że w indywidualnych okolicznościach rozpoznawanej sprawy stwierdził brak podstaw do ustanowienia dwóch służebności przesyłu jedynie z tej przyczyny, że na nieruchomości uczestników znajdują się

dwie nitki rurociągu i uznając wniosek, co do zasady, za trafny ustanowił jedno ograniczone prawo rzeczowe dotyczące obu elementów sieci przesyłowej wód technologicznych. Z tego rozstrzygnięcia nie wynika ani wprost ani pośrednio, że Sąd Okręgowy w ogóle wykluczył możliwość ustanowienia na rzecz tego samego przedsiębiorcy więcej niż jednej służebności przesyłu obciążającej tę samą nieruchomość na podstawie art. 305¹ k.c. W ocenie Sądu *meriti* takiemu rozwiązaniu w rozpoznawanej sprawie na przeszkodzie stała przede wszystkim niewielka odległość między obu nitkami rurociągu. Okoliczności powyższe, podobnie jak podnoszone przez skarżącego, a związane z ewentualną rozbudową i potencjalną możliwością samodzielnego zbycia niektórych urządzeń znajdujących się na obciążonej nieruchomości, objęte są podstawą faktyczną, a nie prawną rozstrzygnięcia. Tym samym nie została wykazana przesłanka oczywistego naruszenia prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Podnieść również należy, że skargi kasacyjnej nie można opierać, nawet pośrednio, na kwestionowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]

jw